

Rolandova studňa v Bratislave

Bolo to dávno, naozaj veľmi dávno, keď ešte trubadúri, pútnici a rytieri putovali krajinami a rozdávali radosť, trochu potešenia a hlavne útechu v ťažkých časoch. Svojimi nevšednými rozprávami zo sveta a ľúbezňami piesňami oblažovali chudobných v dedinách a tešili obyvateľov miest v ich každodennom živote.

Takým bol aj rytier Roland, ktorý zablúdil do Bratislavy v čase, keď sa v meste usídlilo vojsko, čo bojovalo proti vtedajším nepriateľom. Zvláštny to bol človek. Odišiel z rodného Bretónska vo Francúzsku, rozlúčil sa so ženou aj so synom, lebo rytierska povinnosť volala. V tých dávnych časoch musel každý rytier aspoň raz za život prísť do bojmi skúšanej krajiny a svojimi činmi alebo schopnosťami pomáhať ľuďom. Rytier Roland mal vždy pri sebe svoj čarovný meč Durandal, pripravený v každej situácii ochraňovať bezbranných ľudí, najmä ženy a deti. Tie mal nadovšetko rád. V každom malom chlapčekovi videl svojho syna, a preto sa neraz stalo, že sa s deťmi hral na nádvoriach do neskorých večerných hodín. Všade si ho vážili pre jeho statočnú povahu, dobré a spravodlivé srdce. Jedného dňa zavítal aj do Bratislavy. Pomáhal brániť mesto pred nepriateľom.

Večer sa všetci vojaci zišli na Hlavnom námestí, odkiaľ sa ozývala hlasná vrava unavených mužov, cvengot úderov o kov a uprostred horela vatra. Z okolitých domov sa ozývali hlasy nahnevaných mamičiek, ktoré v tomto hurhaji nevedeli uspať svoje deti. Roland ticho pristúpil k jednému z nich.

„Pozdravujem ťa, statočný vojak. Viem, dnes bol ťažký deň a veľa tvojich kamarátov padlo, ale chcel by som ťa pekne poprosiť, či by si ostatným druhom nepovedal, že v okolitých domoch sa ženy márne pokúšajú uspať svoje deti.“

„Rád by som, aj ja mám ďaleko odtiaľto doma ženu s malou dcérou, aj kvôli nim bojujem, aby mohli žiť v mieri a bezpečí, no týchto rozhnevaných mužov nedokážem utíšiť. Je ich priveľa a sú nahnevaní, lebo veľa vojakov tu už prišlo o život a nevedia, či zajtra nebudú oni na rade,“ odvetil mu skormútený vojak a odišiel.

Rytierovi bolo smutno pri srdci. Aj pre zbytočnú smrť mladých chlapcov, aj pre deti, čo nemohli zaspáť. Oslovil ešte zopár mužov, ale všade dostal rovnakú odpoveď. Rozčúlený dav sa len tak jednoducho nedá utíšiť. Ako sa tak Roland zadumaný ponevierať po námestí, nechtiac do neho strčil vysoký muž.

„Prepáčte, prosím,“ ospravedlňoval sa muž, „nebadal som vás.“ Pri tomto náhodnom strete sa Rolandovi spoza plášťa vysunul lesný roh Olifant, ktorý nosil zapnutý na páse.

„Olifant, môj drahý priateľ,“ usmial sa Roland. „Ďakujem vám, pane, bol by som zabudol na môj vzácny čarovný hudobný nástroj.“ Rytier Roland vytiahol lesný roh a začal na ňom hrať. Aká to len bola hudba! Po celom námestí aj do všetkých priľahlých uličiek sa rozozvučala láskavá, podmanivá a lahodná melódia. Utíchli hlasy nahnevaných vojakov, cvengot kovu aj škrípanie kolies. Matky otvárali okná, aby aj ich deti počuli tie príjemné mäkké tóny čarovnej hry. Až na hrad bolo počuť tie piesne. Postupne deti usínali a vojaci zabúdali na ťažké chvíle. Aj im sa príjemne zaspávalo za zvuku takých krásnych tónov. Keď prišla poľnoc, celé mesto spalo pokojným a oblažujúcim spánkom.